Mareşalul Averescu a fost coborît eri în cripta dela Mărăşti

Trista ceremonie de eri dela Ateneu. – Cuvântările. – Cortegiul funebru. – Plecarea trenului mortuar la Mărăşeşti

Ieri dimineaţă s'a desfăşurat în Capitală funeraliile naţionale făcute mareşalului Alexandru Averescu.

Pe frontispiciul Ateneului un mare stindard îndoliat fâlfâia în bătaia vântului. Toate străzile din preajma marelui edificiu erau înţesate de lume.

O companie de onoare din regimentul 2 vânători de gardă nr. 9 „Regele Alexandru I al Iugoslaviei" cu muzică şi drapel făcea de straje în curtea de onoare a Ateneului, în timp ce unităţile trupelor din garnizoană erau aliniate pe întregul traseu pe care avea să treacă cortegiul funebru până la Gara de Nord.

Pe treptele Ateneului Român se aflau ofiţerii fără trupă din Capitală precum şi delegaţii diferitelor regimente din garnizoana Bucureşti în mare ţinută.

D. general Gabriel Marinescu, subsecretar de stat şi prefect al poliţiei Capitalei, supraveghia personal, secondat de d. secretar general G. Moţăţeanu, funcţionarea serviciului de ordine.

Din automobilele cari veniau pe str. Franclin coborau pe rând înalţii demnitari ai statului.

In interiorul Ateneului, unde catafalcul morelui oştean era străjuit de patru ofiţeri din reg. 1 roşiori şi patru cavaleri ai ordinului „Mihai Viteazul" şi demnitarii ţării şi persoanele oficiale, s'au aşezat în locurile ce le erau destinate.

S'au format astfel grupuri distincte cuprinzând pe consilierii regali, membrii guvernului, preşedinţii corpurilor legiuitoare, foştii miniştri, inspectorii generali de armată, ofiţerii superiori, cavalerii ordinului „Mihai Viteazul", corpul diplomatic, presa, etc.

Asistenţa

Au luat parte la trista ceremonie d-nii: general Artur Văitoianu, Al. Vaida Voevod, dr. C. Anghelescu, G. G. Mironescu, Gh. Tătărescu, N. Iorga, Const. Argetoianu şi general E. Balif, consilieri regali; I. P. S. Patriarh, preşedintele consiliului de miniştri; Armand Călinescu, ministru de interne; Gh. Argeşanu, ministrul apărării naţionale; I. Cancicov, ministrul finanţelor; N. P. Comnen, ministrul afacerilor străine; general Paul Theodorescu, ministrul aerului şi marinei; general dr. N. Marinescu, ministrul sănătăţii; Gh. Ionescu Sisești, ministrul agriculturii şi domeniilor; Mitiţă Constantinescu, ministrul economiei naţionale; M. Ghelmegeanu, ministrul comunicaţiilor; M. Ralea, ministrul muncii; P. S. Episcop Nicolae Colan, ministrul artelor şi cultelor. Din partea palatului regal erau de faţă d-nii: general I. Mihail, prim adjutant regal, colonel Filiti şi lt. col. Rusescu; apoi comandantul Străjii ţării maior Teofil Sidorovici, Eugen Titeanu, subsecretar de stat al propagandei; D. Vlahide, secretar general al preşedinţiei consiliului ministerului de externe; N. N. Săveanu, preşedintele Camerei şi Al. Lapedatu, preşed. senatului; Al. Gane, rezidentul ţinutului Bucegi şi I. Alexianu, rezidentul ţinutului Suceava; g-ralii inspectori generali de armată Ilasievici, Florescu, Motaş şi Atanasescu; d-nii I. Petrovici, Gr. Trancu Iaşi, Valer Pop, I. Mihalache, I. Mitilineu, Dinu Brătianu, I. Nistor, dr. N. Lupu, Stan Ghiţescu, E. Savu, D. R. Ioanitescu, g-ral Văleanu, M. Manoilescu, g-ral Ştefănescu Amza, P. P. Negulescu, Vasilescu Carpen şi J. Th. Florescu, foşti miniştri; generali Petrescu Togu, comandantul pieţii Bucureşti; Ştefan Ionescu, şeful statului major, amiral Bărbuneanu, Marcel Olteanu, Gh. Negrescu, I. Turbatu, Victor Georgescu, I. Bădulescu, Berindei, etc.; general Dombrovschi, primar general al Capitalei; membrii corpului diplomatic şi ataşaţii militari străini din Capitală; d-nii Gheorghe Brătianu, Burileanu, prof. Gerota, M. Şeteanu, D. Grozdea, Vladimir Cristi, E. Bianu, Anibal Teodorescu, Penescu Kertsch, dr. Topa, O. Onicescu, Al. Botez, C. Lupu, Titu Panu, Radu Pascu; cavalerii ordinului „Mihai Viteazul": generalii V Rujinschi, Samsonovici, Popescu Sanitaru, Gorschi, Petre Georgescu, col. Boerescu Pârvu, maior Matei Vasiliu, col. Bolintineanu, căp. Ionescu Dumitru etc.

Decoraţiile mareşalului Averescu erau purtate de d-nii generali Petre Georgescu, Aurel Iliescu, Turbatu, Tone, Negrescu şi col. Stoenescu şi Georgescu.

In dreapta catafalcului erau aşezaţi membrii familiei marelui dispărut, d-şoara Silvia Averescu, locot. I. Averescu şi d-nii Dimitrie Voinov, Octav Desila şi Iorgu Desila.

In spatele grupului format de membrii guvernului se aflau delegaţii societăţilor patriotice şi ai asociaţiilor de foşti luptători din ţară.

In fund la picioarele scării care duce în marea sală a Ateneului era aşezată orchestra societăţii „Filarmonica" şi membrii societăţi corale „Carmen".

Serviciul religios

La ora 9 fără un sfert, după ce corul soc. „Carmen", condus de d. prof. Chirescu, a intonat imnul religios „adusu-mi-am aminte", s'a început oficierea serviciul divin de către P. S. Visarion Puiu, mitropolitul Bucovinei, P. S. Partenie Ciopron, episcopul armatei, P. S. Gherontie, episcopul Tomisului, şi P. S. Nifon Crivianu, episcopul Huşilor, vicarii Patriarhiei Venimian Pocitan Ploeşteanu şi Irineu Mihălcescu înconjuraţi de un sobor de 60 de preoţi şi protopopi din Capitală.

Răspunsurile religioase au fost date de corul „Carmen" iar la sfârşit orchestra societăţii „Filarmonica" a intonat „marşul funebru" din „Crepusculul Zeilor" de Richard Wagner.

Sosirea Suveranului

La ora 9 fix M. S. Regele, întovărăşit de Măria Sa Marele Voevod de Alba Iulia, coboară din maşina regală în faţa treptelor Ateneului.

Suveranul, care este întâmpinat în prag de I. P. S. Patriarh Miron Cristea, poartă uniforma de roşiori având pe umeri pelerina albă de cavaler al ordinului „Mihai Viteazul".

Moştenitorul Tronului este învestmântat în uniforma de sublocotenent de vânători de munte.

M. S. Regele şi Marele Voevod Mihai pătrund apoi în rotonda Ateneului urmaţi de d. Ernest Urdăreanu, ministrul palatului, luând loc în stânga catafalcului, în faţa grupului compus din consilierii regali şi membrii guvernului.

M. S. Regele a asistat până la sfârşitul serviciului divin.

Cuvântările

Când slujba religioasă a fost terminată a luat cuvântul d. general Arthur Văitoianu, consilier regal.

Cuvântarea d-lui g-ral Arthur Văitoianu, consilier regal

Primul Mareşal al României, Generalul Averescu, a plecat din rândurile noastre pentru vecie.

Ne doare pe toţi.

El dispare în clipele când se cere mai mult decât în ori ce alte vremuri, ca toate minţile luminate, ca toţi oamenii de bine, ai Naţiunei, ca toţi oamenii de jertfe şi devotament, strânşi uniţi în jurul Tronului, să sprijine năzuinţele fără de asemănare ale Suveranului, pentru binele Ţării, pentru binele neamului.

Astăzi, mai cu seamă oştirea este îndurerată. Ea pierde la rândul ei pe unul din cei mai valoroşi şefi ai săi.

Ea pierde pe generalul care în toate clipele vieţii sale fără nici un preget, a năzuit să aducă la culme, aceastâ Instituţiune, pavăză de zile grele.

Ea pierde pe camaradul iubit, pe şeful care în vremurile de restriste, a ştiut să-şi păstreze toată liniştea, insuflând încrederea, pretutindeni, în puterile de rezistenţă ale neamului şi nădejdea în zile mai bune, pentrucă mai târziu să-i dea una din cele mai frumoase victorii de război, prin însuşirile sale ostăşeşti şi bravura soldatului român.

Virtuţile sale civice, concepţiunile sale clare, precise şi pătrunse de un înalt patriotism, i-au îngăduit ca în calitate de sfetnic, sub trei Suverani, să se străduiască alături de atâţia alţi fruntaşi ce s'au perindat, în viaţa de Stat, pentru binele ţării.

Sever, dar drept, stâncă de granit în convingerile sale, el dispare lăsând întipărit, în minţile şi sufletele tuturora, figura omului de abnegaţiune, de sacrificiu, de închinare a tot şi toate, pentru Regele său, pentru binele neamului, pentru oştirea pe care a iubit-o atât de mult.

In numele consilierilor regali adânc îndureraţi, aduc omagiul pios, celui ce a fost Mareşalul Averescu şi profund mişcat ca fost ostaş, servind sub ordinele sale directe, în marele război, spun:

Să-i fie ţărâna uşoară.

Cuvântarea d-lui general Gh. Argeşanu, ministrul apărării naţionale

Acela care a fost AVERESCU ALEXANDRU, mareşal al României, s'a dus în lumea veşniciei, acolo unde miile de eroi, pe cari i-a condus la victorie, îl aşteptau!

Il aşteptau, pentrucă îl adorau.

El era idolul lor, el era totul pentru ei. Ii cucerise şi numai astfel, stăpân pe ei, a învins pe inamic.

Cine nu-şi aduce aminte, cum atunci, când, învinşi şi demoralizaţi, auzind că „Averescu a luat comanda", ne treceau fiorii, ne invioram, curajul şi speranţa victoriei ne reveneau!

Dar câtă muncă i-a trebuit ca să ajungă aici!

Născut în 1859, anul unirii, fiu al slugerului Averescu, învăţător sărac din judeţul Ismail, printr'o muncă încordată, de a se cultiva, termină Seminarul teologic, se apucă de Şcoala de arte şi meserii, când începe războiul dela 1877 cu Turcii, se înrolează ca voluntar într'un regiment de călărasi cu care face războiul.

Apoi este avansat Sublocotenent în Regimentul 1 roşiori. Ca ofiţer continuă a munci, face Şcoala de război din Italia, căpătând astfel o cultură superioară, devenind ofiţer de stat major, profesor şi scriitor militar de valoare.

Urcă treptele carierei până la general, în care grad începe să-şi arate adevărata valoare.

Ministru de războiu, în 1907, potoleşte repede vântul de răscoală ce sufla asupra ţării, redându-i ordinea şi liniştea.

Şef de Stat Major al Regelui Carol I în campania din 1913 din Bulgaria, organizează operaţiile, care se desfăşoară vertiginos spre obiectivul urmărit.

Dar adevăratele calităţi de comandant şi le arată în marele războiu, unde Regele Ferdinand I îl numeşte comandant de armată, când la o armată, când la alta, după cum era nevoie de un mare comandant.

Conduce operaţiile dela Flămânda, rezistenţa în Carpaţii Munteniei, rezistenţa în Carpaţii Moldovei, în fine ofensiva dela Mărăşti, unde zdrobeşte şi pune pe fugă pe cea mai victorioasă armată inamică.

Evenimentele l-au făcut să aibă şi un rol politic. De mai multe ori ministru şi de trei ori prim ministru, totdeauna în situaţiuni grele şi totdeauna la înălţime.

Intâia oară în timpul războiului, când, părăsit de aliaţi şi complet înconjurat, a împiedecat pieirea ţării.

A doua oară în 1922 când vântul bolşevismului sufla peste ţară, a restabilit ordinea.

Şi a treia oară în 1926, când obţinu recunoaşterea frontierei de Est de către Italia.

M. S. Regele Carol II, Care nici odată nu uită a răsplăti meritele şi serviciile făcute Patriei şi Tronului, îl ridică la demnităţile de mareşal al României şi Consilier Regal.

Şi acuma, bravule mareşal, la vârsta ta de 80 de ani, după ce o viaţă întreagă ai muncit pentru Rege şi Patrie, servindu-I cu dragoste şi credinţă, meriţi să te duci să te odihneşti, mândru, că numele tău va rămâne pentru totdeauna în istoria neamului, în care ai scris cu sabia ta cele mai frumose pagini!

Cuvântarea d-lui prof. P. P. Negulescu, fost preşedinte al adunării deputaţilor, fost ministru

Ilustrul defunct, dinaintea căruia îşi pleacă astăzi fruntea, cu adâncă şi îndurerată evlavie, întreaga suflare românească, n'a fost numai o strălucită personalitate militară. Ca mai toate naturile excepţionale, destinate să joace în lume roluri însemnate, mareşalul Averescu a desfăşurat o activitate multiplă şi variată. Când datoriile sale de ostaş au luat, după războiul mondial, sfârşit, alte datorii, tot atât de imperioase poate, s'au impus conştiinţei sale de mare, de pasionat patriot. După grele, după cumplite suferinţe, neamul nostru ajunsese însfârşit să-şi vadă realizat idealul de veacuri al unităţii sale. Dar starea sa inspira, tuturor, griji şi temeri, multe şi mari. Era ameninţat de grave frământări lăuntrice, tocmai atunci când pacea şi buna înţelegere a tuturor fiilor săi îi erau mai necesare ca oricând, atât pentru refacerea sa, după marile pierderi din timpul războiului, cât şi pentru consolidarea unităţii sale, deabia realizate. Revendicările sociale excesive şi violente, ce ieşeau la iveală mai pretutindeni, provocate de exemple şi susţinute poate şi de ajutoare din afară, erau primejdii ce trebuiau evitate cu orice preţ. Ochii multora s'au îndreptat atunci către ostaşul glorios, care, prin întreaga lui viaţă şi, mai ales, prin activitatea lui în timpul războiului, îşi atrăsese încrederea, iubirea şi devotamentul tuturor celor pe cari îi comandase, pe care îi îngrijise ca un adevărat părinte şi îi condusese la isbândă ca un adevărat geniu militar. Cu el repurtase în adevăr armata română victoria ofensivă cea mai măgulitoare pentru ea, din tot războiul pentru întregirea ţării.

Chemarea ostăşească, ce se manifesta printr'o neaşteptată şi impresionantă popularitate, îl obliga astfel pe generalul care îşi pusese sabia în teacă şi avea dreptul să se odihnească, după lungile şi marile osteneli de pe fronturi, să înceapă, ca om politic, o activitate nouă. Şi nu s'a dat îndărăt s'o facă, fiindcă socotea că era pentru el o datorie, — o grea, dar sfântă datorie. A întocmit dar un întreg program de reforme, menite să ducă, în concepţia sa, la o pace socială durabilă, întemeiată pe o justiţie socială bine înţeleasă. Şi s'a pus pe lucru, fără preget şi fără zăbavă.

Cele două guvernări ale sale, din 1920—1921 şi 1926—1927, au fost din cele mai bune pe care le-a avut ţara. Dar nu i-au permis, din nefericire, să-şi realizeze în întregime intenţiile, fiindcă au fost prea scurte. Imprejurările, în care s'a desfăşurat activitatea lor, nu erau favorabile unor guvernări de lungă durată. In urma reformelor constituţionale, atât de radicale, ce se introduseseră în structura ţării, dela războiu încoace, instabilitatea vieţii noastre politice crescuse brusc. Şi este pentru noi, foştii colaboratori ai mareşalului Averescu, o datorie de pietate, să relevăm, acum când se încheie socotelile vieţii sale, faptul că dacă n'a făcut pentru ţară, în ipoteza de om politic, mai mult decât a făcut, n'a fost fiindcă i-a lipsit voinţa. El a fost totdeauna gata să jertfească totul, — nu numai interesele sale personale, pe care le-a privit totdeauna cu un suprem dispreţ, nu numai popularitatea sa, pe care n'a considerat-o niciodată decât ca un mijloc, nu ca un scop, dar şi odihna, sănătatea şi viaţa sa chiar, pentru binele pe care se simţea în stare să-l facă. Intimilor cari îi sfătuiau câteodată să-şi cruţe puterile, omul necruţător le răspundea, cu hotărâre cu care privise de atâtea ori moartea în faţă, că un ostaş adevărat nu-şi putea da duhul decât în picioare, la postul de răspundere la care îl chema datoria. Soarta nu i-a îngăduit, din nefericire, această supremă satisfacţie. Şi a fost poate ultima tristeţe a unei vieţi, atât de bogate, nu numai în succese, dar şi în amărăciuni.

Prin glasul meu îndurerat, foştii colaboratori politici ai mareşalului Averescu îi aduc un ultim omagiu, rugând pe cel Atotputernic să primească în preajma Sa sufletul omului rar, ce n'a avut, cât a trăit, alt ideal mai scump, decât să-şi servească ţara, apărând-o şi întărind-o, cu o nestrămutată credinţă şi cu un nemărginit devotament.

*

Când cuvântările s'au terminat, şase ofiţeri din regimentul 1 roşiori — regiment în care a servit ca sub-locotenent şi pe care l-a comandat mai târziu în chip strălucit — au purtat pe umeri sicriul veneratului mareşal aşezându-l pe un afet de tun înfăşurat într'un drapel tricolor.

La căpătâiul sicriului a fost aşezată o superbă coroană de gladiole roze purtând cifrul regal, trimisă de M. S. Regele.

Cortegiul

In curtea Ateneului s'a format apoi cortegiul în ordinea următoare: un pluton de jandarmi, trei care cu coroane, clerul, în frunte cu mitropolitul Visarion Puiu al Bucovinei, decoraţiile purtate pe perne de d-nii generali Georgescu Petre, Aurel Iliescu, Turbatu, Tone, Negrescu şi colonelii Ionescu şi Georgescu, încadraţi fiecare de câte doi ofiţeri.

Urma afetul de tun pe care era aşezat sicriul, panglicile fiind purtate de d-nii generali inspectori generali de armată Ilasievici, Motaş, Florescu şi Dincă Atanasescu, înconjuraţi fiind de cavalerii ordinului Mihai Viteazul.

Inapoia carului mortuar veniau membrii familiei şi la o distanţă mai mare d. Ernest Urdăreanu, ministrul palatului, reprezentând pe M. S. Regele. Urmau consilierii regali, preşedinţii Corpurilor Legiuitoare, membrii guvernului, d. subsecretar de stat general Gabriel Marinescu, prefectul poliţiei Capitalei, d. Al. Gane, rezidentul regal al ţinutului Bucegi, Teofil Sidorovici, comandantul Străjii Ţării, foştii miniştri, cavalerii ordinului Mihai Viteazul, magistraţii dela Inalta Curte de Casaţie, consiliul legislativ şi înalta Curte de conturi, d. gen. Dombrovschi, primarul gen. al municipiului, prof. universitari şi ai academiilor de arhitectură, de înalte studii agronomice, de înalte studii comerciale şi industriale şi de educaţie fizică; secretarii generali de ministere, magistraţii dela Curţile de apel şi tribunale; consiliul tehnic superior şi consiliul superior al apelor, primarii de sectoare, delegaţia Uniunei avocaţilor din România, membrii baroului de Ilfov, membrii corpului didactic din Capitală. Cortegiul a fost încheiat de detaşamente din toate unităţile militare din Capitală.

*

Pe tot parcursul dela Ateneul Român, pe calea Victoriei şi calea Griviţei, până la Gara de nord, de o parte şi de alta era înşirată armata cu muzică şi drapele, iar în spatele armatei, elevii şcoalelor din Capitală. Toate felinarele şi lămpile electrice erau aprinse şi îmbrăcate în doliu. La balcoanele caselor, la uşile magazinelor şi la toate instituţiunilor publice erau arborate drapele îndoliate. O imensă mulţime se închina la trecerea cortegiului. In piaţa Gării de nord cortegiul s'a oprit şi cei cari au însoţit carul mortuar au luat loc pe treptele gării.

Ultimul salut al armatei

Trupul neînsufleţit al gloriosului mareşal a primit apoi ultimul onor al armatelor pe cari le-a purtat în atâtea rânduri la victorii. Au defilat prin faţa lui o companie din reg. 2 Vânători de gardă nr. 9, ofiţerii fără trupă din garnizoană, un detaşament din reg. 2 Vânători de gardă nr. 9, un detaşament de artilerie, un escadron călare de cavalerie grănicerească şi regimentul de cavalerie 1 roşiori, cu drapelul cernit şi ofiţerii şi trupa în doliu.

După defilare carul mortuar a fost tras în faţa pavilionului de onoare, unde sicriul a fost coborât depe afetul de tun în timp ce preoţii intonau rugăciuni.

Purtat de ofiţerii regimentului 1 roşiori, sicriul a fost dus şi aşezat în vagonul mortuar din trenul special, care a plecat la Mărăşeşti la ora 11.

Coroane depuse

In cursul zilei de Miercuri au mai fost depuse numeroase coroane printre care notăm: legaţiunea Italiei din Bucureşti a depus o splendidă coroană din partea d-lui Benitto Mussolini; ministerul aerului şi marinei; legaţiunea Germaniei; comandametnul marinei iugoslave; cavalerii ordinului „Mihai Viteazul"; legaţiunea polonă; Eforia generală a invalizilor; asociaţia cercurilor de gospodine; societatea mutilaţilor de război; banca agrară din Cluj; casa autonomă a monopolurilor; d-na şi d. George Brătianu; d. prof. Al. Oteteleşanu; spitalul Grecescu etc.

Străinătatea şi moartea Mareşalului Averescu

Varşovia, 5 (Rador). — *Agenţia telegrafică poloneză (Pat) transmite:*

Armata poloneză va fi reprezentată la înmormântarea mareşalului Averescu prin generalul Regulski, înlocuitorul primului vice-ministru al afacerilor militare.

Generalul Regulski va reprezenta în acelaş timp şi pe mareşalul Smigly Rydz.

*

D. N. Petrescu Comnen, ministrul afacerilor străine a primit din partea d-lui Joseph Beck, ministrul afacerilor străine al Poloniei, următoarea telegramă:

Varşovia. — *Mă grăbesc a exprima Excelenţei voastre condoleanţele mele cele mai adânci cu prilejul pierderii dureroase pe care o suferă România văzându-se lipsită în persoana mareşalului Averescu de unul din cei mai eminenţi fii ai săi.*

(ss) JOSEPH BECK

*

La această telegramă, d. ministru N. Petrescu Comnen a răspuns următoarele:

Binevoiţi a primi adâncile mele mulţumiri pentru caldele condoleanţe pe care Excelenţa voastră a binevoit să mi le exprime cu prilejul pierderii pe care România o suferă în persoana unuia dintre cei mai viteji fii ai săi.

(ss) COMNEN

*

Contele Giuseppe Capece Galeota, Duce di Regina, însărcinat cu afaceri al Italiei s'a prezentat Miercuri d-lui N. P. Comnen, spre a-i exprima, cu prilejul morţii mareşalului Averescu, condoleanţele oficiale ale guvernului italian cum şi condoleanţele personale ale d-lui Mussolini şi conte Ciano.

TELEGRAMA MINISTRULUI DE RAZBOI POLONEZ

D. general Argeşeanu ministrul apărării naţionale a mai primit următoarele telegrame de condoleanţe:

La vestea morţii mareşalului Averescu mă grăbesc a va transmite condoleanţele mele cele mai sincere.

GENERAL KASPRZYCKI ministrul afacerilor militare al Poloniei

Mareşalul Averescu este originar din Ismail

Ismail, 4 Oct.

Mareşalul Alexandru Averescu s'a născut în oraşul Ismail, la 9 Martie 1859 din părinţii Constantin şi Xenia, fiind botezat la biserica Sf. Dumitru în ziua de 23 Aprilie din acelaş an având ca naşi pe profesorul şcoalei judeţene românesti Alexandru Ioan Coşula şi Calipso Gh. Gancev. Botezul l-a săvârşit preotul Arsene Caisin.

A urmat şcoala primară în oraşul nostru, iar apoi s'a înscris la seminarul teologic, fiind dedicat carierei eclesiastice, pe care după un an o părăseşte şi pleacă la Bucureşti, unde se înscrie la şcoala de meserii şi arte.

In 1895 după ce face şcoala superioară de război şi este numit ataşat militar la Berlin, vine la Ismail, având nevoie de extractul său de naştere, care i-se eliberează în limba rusă la 24 Octombrie 1895 de parohul bisericei Sf. Dumitru.

Născut din părinţi săraci, originari din comuna de moldoveni Babele din acest judeţ, după ce face o strălucită carieră de militar se retrage din cadrele active ale armatei şi cu toată dragostea ce o avea către ţară depune toate silinţele pentru întărirea şi înzestrarea ei, de data aceasta ca om de stat.

Prietenii politici din Ismail, cu ocazia unei aniversări a marelui ostaş, îi dau ca dar casa în care s'a născut şi care a ajuns în mâini străine.

Mareşalul Averescu, profund impresionat, promite solemn ca după moartea sa casa să rămâie în folosul public, înfiinţându-se în ea un muzeu, în care se vor păstra biblioteca, hărţile sale militare şi toate relicvele şi uniformele pe care le-a avut în strălucita sa carieră.

In ziua morţii sale, biserica Sf. Dumitru, unde a fost botezat marele general, a început toaca vestind moartea dreptcredinciosului ei. La cazinoul comercial s'a arborat doliu, mareşalul Averescu fiind membru de onoare pe viaţă pentru sprijinul material dat în urma unui incendiu, care a mistuit acel cazinou şi care mulţumită contribuţiei mareşalului Averescu a putut fi refăcut.

Fiind cetăţean de onoare al oraşului, d. primar Ioan Preda, preşedintele tribunalului, a luat măsuri pentru oficierea unui parastas expediind şi o telegramă familiei marelui dispărut cu următorul cuprins:

„Cetăţenii oraşului Ismail, în care s'a născut mareşalul Averescu, întristaţi mult de tot de sfârşitul gloriosului erou al neamului şi al oraşului Ismail, vă roagă să primiţi expresia sincerelor lor condoleanţe".

Deasemenea d. primar Preda va lua măsuri pentru ridicarea unui bust al marelui dispărut în parcul oraşului, iar în biserica unde a fost botezat se va instala o placă de marmoră.

In aceiaşi biserică Sf. Dumitru au fost botezaţi alţi doi generali născuţi la Ismail, Gorschi şi generalul Văitoianu.

Placa aşezată pe casa din Ismail, unde s'a născut mareşalul Averescu.

MAREŞALUL AVERESCU

de GR. TRANCU-IAŞI

Războiul modern este al ţării întregi. In tranşee, în fabrici, pe apă, în văzduh, în gări, în ateliere.

Eroul?... „Necunoscut".

Din străduinţa tuturor, victoria!

Nu ca odinioară. Un viteaz în fruntea câtorva luptători. Cuvinte de îmbărbătare: „Inainte"!, „pentru ţară!"...

Şi cetatea era cucerită.

Mareşalul Averescu, caz rar astăzi, este eroul... cunoscut!

Erou pe câmpul de bătălie. Erou în timp de pace. Mult mai greu.

Salvator de atâtea ori.

Numele său rostit însemna curaj, credinţă, izbândă!

Intr'un sat din Dâmboviţa vizitam şcoala primară. Un copil cerea Mareşalului iscălitura.

— Unde vrei să-ţi semnez?

Copilul întoarce filele cărţii sale de istorie şi erau multe.

— Aici:

„Războiul pentru întregirea neamului".

Sunt ma bine de douăzeci de ani.

Deputat în Camera dela Iaşi.

Sub presiunea duşmanului. Nu ne lasă nici măcar ochii ca să putem plânge. „Generalul" ne cerea sprijinul. Ii se pusese cuţitul în mână ca să taie în trupul mamii.

L-am cunoscut în acele momente hotărâtoare. L-am admirat. L-am iubit. De atunci am stat neclintit lângă el cu orice risc, cu orice „primejdie".

Noi cei din jurul său nu ştiu de vom avea alte merite, putem avea o singură mândrie „am fost soldaţi credincioşi ai Mareşalului".

S'au scurs anii. Sub rotonda Ateneului, în care în zilele acestea poporul îi aduce un ultim omagiu, legiferam.

Ateneul, unde azi fâlfâie tricolorul, era înconjurat de drapele roşii. Poate aceiaşi mulţime protesta. Şi totuşi... legiferam pentru salvarea ei.

Calm! Totdeauna calm.

Calmul, apanagiul mareşalului nostru.

Oricât de vijelioase, sau tumultoase erau valurile.

Veneam la guvern, sau plecam. Biruiam, sau eram înfrânţi.

La consiliile de miniştri un cuvânt al mareşalului, un singur cuvânt, dădea linişte, nădejde!

Răbdarea şi calmul necăjiţilor.

Ridicat din clasele umilite şi obijduite ale poporului.

Am stăruit să cumpărăm căsuţa din Ismail unde s'a născut. Am făcut-o într'un înalt scop de educaţie naţională.

Vor veni copiii amărâţi în căsuţa unde eroul dela Mărăşti a văzut lumina.

Şi el, copil sărac.

Şi el a luptat cu nevoi.

Şi în căsuţa aceia o mamă cu lacrimile sale blagoslovea calea copilului.

Vor prinde curaj, încredere în viaţă.

Ţara e una. Prutul a fost „săcat" pentru vecie.

Micul basarabean de odinioară e marele general al patriei, al nostru.

A întregit pământul românesc. A dat linişte. A pus în stăpânire ţăranul pe glia sa.

Ceva n'a putut realiza.

I-am amintit dăunezi cuvintele ce cu durere Mareşalul le-a spus:

„S'au stricat caracterele. Nu mai e nimic sfânt. Legături vechi şi frumoase au fost destrămate. Arivişti şi oportunişti căzuţi în mrejele ademenirilor!

Devotamentul, amiciţia, lolialitatea au devenit vorbe goale".

Odată!

Şi-acum?

Şi de acum înainte?

Nu ştiu de ce. Şi astăzi îmi revin din întunericul lor ca un „leit motiv" versurile unui poet scrise la moartea Reginei noastre:

„Măria ta, te-ai dus şi tu'n vecie

„Din falnica ghirlandă de eroi

„Cari-au zidit o nouă Românie

„Câţi mai rămân acuma printre noi!...

Lângă Arcul de Triumf era locuinţa Mareşalului în ultimul timp.

Acum, la Mărăşti, punctul culminant al izbânzilor sale.

Arcul său de triumf.

Acolo în momente grele, în ceasuri de restriste vom găsi izvor de energie, de curaj, de entuziasm.

Acolo va pâlpâi pe vecie flacăra sfântă... a eroului! a eroului cunoscut!

Mareşalul Averescu este originar din Ismail

Ismail, 4 Oct.

Mareşalul Alexandru Averescu s'a născut în oraşul Ismail, la 9 Martie 1859 din părinţii Constantin şi Xenia, fiind botezat la biserica Sf. Dumitru în ziua de 23 Aprilie din acelaş an având ca naşi pe profesorul şcoalei judeţene românesti Alexandru Ioan Coşula şi Calipso Gh. Gancev. Botezul l-a săvârşit preotul Arsene Caisin.

A urmat şcoala primară în oraşul nostru, iar apoi s'a înscris la seminarul teologic, fiind dedicat carierei eclesiastice, pe care după un an o părăseşte şi pleacă la Bucureşti, unde se înscrie la şcoala de meserii şi arte.

In 1895 după ce face şcoala superioară de război şi este numit ataşat militar la Berlin, vine la Ismail, având nevoie de extractul său de naştere, care i-se eliberează în limba rusă la 24 Octombrie 1895 de parohul bisericei Sf. Dumitru.

Născut din părinţi săraci, originari din comuna de moldoveni Babele din acest judeţ, după ce face o strălucită carieră de militar se retrage din cadrele active ale armatei şi cu toată dragostea ce o avea către ţară depune toate silinţele pentru întărirea şi înzestrarea ei, de data aceasta ca om de stat.

Prietenii politici din Ismail, cu ocazia unei aniversări a marelui ostaş, îi dau ca dar casa în care s'a născut şi care a ajuns în mâini străine.

Mareşalul Averescu, profund impresionat, promite solemn ca după moartea sa casa să rămâie în folosul public, înfiinţându-se în ea un muzeu, în care se vor păstra biblioteca, hărţile sale militare şi toate relicvele şi uniformele pe care le-a avut în strălucita sa carieră.

In ziua morţii sale, biserica Sf. Dumitru, unde a fost botezat marele general, a început toaca vestind moartea dreptcredinciosului ei. La cazinoul comercial s'a arborat doliu, mareşalul Averescu fiind membru de onoare pe viaţă pentru sprijinul material dat în urma unui incendiu, care a mistuit acel cazinou şi care mulţumită contribuţiei mareşalului Averescu a putut fi refăcut.

Fiind cetăţean de onoare al oraşului, d. primar Ioan Preda, preşedintele tribunalului, a luat măsuri pentru oficierea unui parastas expediind şi o telegramă familiei marelui dispărut cu următorul cuprins:

„Cetăţenii oraşului Ismail, în care s'a născut mareşalul Averescu, întristaţi mult de tot de sfârşitul gloriosului erou al neamului şi al oraşului Ismail, vă roagă să primiţi expresia sincerelor lor condoleanţe".

Deasemenea d. primar Preda va lua măsuri pentru ridicarea unui bust al marelui dispărut în parcul oraşului, iar în biserica unde a fost botezat se va instala o placă de marmoră.

In aceiaşi biserică Sf. Dumitru au fost botezaţi alţi doi generali născuţi la Ismail, Gorschi şi generalul Văitoianu.

Placa aşezată pe casa din Ismail, unde s'a născut mareşalul Averescu.

Atribuţiile d-lor rezidenţi regali privind învăţământul public

Consiliul de miniştri, în şedinţa sa dela 5 Octombrie a decis următoarele:

Se acordă d-lor rezidenţi regali, în afară de atribuţiunile şi drepturile acordate prin legea administrativă, dreptul de a rezolva lucrările de competenţa ministerului educaţiunii naţionale, în următoarele limite:

1. Numeşte şi revocă, potrivit legilor în vigoare, pe directorii de şcoli primare şi personalul administrativ al acestora şi-şi dă avizul cu privire la numirea directorilor de şcoli de grad secundar.

2. Numeşte, transferă şi disciplinează, conform legii, personalul administrativ al şcolilor de grad secundar.

3. Numeşte, transferă şi revocă, potrivit legilor, personalul de control al învăţământului primar, cu excepţia revizorilor reuşiţi prin concurs şi a inspectorilor.

4. Aprobă, în cadrul legii, detaşările membrilor corpului didactic primar şi de grad secundar, în cuprinsul ţinutului şi numirea de suplinitori la posturile sau catedrele ivite vacante (prin deces, demisie, punere la retragere, destituire, concediu, suspendare, etc.), în cursul anului şcolar.

5. Aprobă membrilor corpului didactic primar şi de grad secundar, precum şi funcţionarilor administrativi şi de control din cuprinsul ţinutului, concedii până la o lună.

6. Supraveghează întocmirea statelor personale ale membrilor corpului didactic primar şi de grad secundar din cuprinsul ţinutului şi dispune punerea lor la retragere, conform legilor, cu excepţia acelor pentru care este necesar un decret regal.

7. Numeşte, transferă şi disciplinează, conform legii, personalul Arhivelor Statului din cuprinsul ţinutului.

8. Controlează şi supraveghează activitatea corpului de control administrativ, precum şi a membrilor corpului didactic primar şi de grad secundar din ţinut, putând a le aplica pedeapsa „mustrării cu pierderea salariului pe 15 zile". Pentru pedepse mai grave, sezisează ministerul, spre a dispune potrivit legii.

9. Controlează învăţământul particular şi confesional. Nicio autorizare de şcoală particulară nu se poate da fără a se lua avizul rezidentului regal.

10. Supraveghează şi controlează activitatea comitetelor şcolare de toate categoriile din cuprinsul ţinutului, potrivit legilor şi normelor stabilite de minister şi de Casa şcoalelor. Validează alegerile de membri în comitetele şcolare şi rezolvă contestaţiile ivite.

11. Indrumează, supraveghează şi controlează, potrivit indicaţiunilor autorităţilor centrale ,activitatea culturală extraşcolară.

12. Aprobă ţinerea oricărei adunări cu caracter şcolar.

13. Aprobă organizarea excursiilor şcolare.

14. Acordă burse şi ajutoare, potrivit normelor stabilite de minister şi în limita sumelor delegate.

15. Supraveghează şi controlează executarea construcţiilor şcolare.

16. Niciun membru al corpului didactic nu poate porni acţiune penală în justiţie împotriva unui alt membru al corpului didactic sau funcţionar public, pentru fapte în legătură cu şcoala sau serviciul respectiv şi nici funcţionarii administrativi împotriva membrilor corpului didactic, fără a cere în prealabil autorizarea rezidentului regal.

Dela „Straja Ţării"

Se aduce la cunoştinţa tuturor asociaţiilor (societăţilor, cluburilor) sportive şi de educaţie fizică, precum şi asociaţiunilor, uniunilor culturale şi profesionale care au în rândurile lor tineret, sau se ocupă cu educarea lui — că în conformitate cu dispoziţiunile art. 5 din decretul-lege de organizarea şi funcţionarea „Străjii Ţării" publicat în Monitorul Oficial nr. 233 din 8 Octombrie 1937, în cazul când nu au dobândită sau reconfirmată personalitatea juridică dela fostul Oficiu de educaţie al tineretului român (O. E. T. R